

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců a JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zastoupený JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2019, č. j. 11 A 90/2019 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2019, č. j. 11 A 90/2019 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZP/2019/520/94, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 7. 12. 2018, č. j. ČIŽP/43/2018/7708. Posledně uvedeným rozhodnutím ČIŽP uložila žalobci pokutu ve výši 350 000 Kč za správní delikt dle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o ČIŽP“). Toho se měl žalobce dopustit tím, že jako uživatel honitby z nedbalosti vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, protože „[z]anedbal řádnou péči o honitbu, o její stav se nezajímal, neprováděl řádnou kontrolu krmení zvěře [konkrétně se jednalo o jelena sika – pozn. soudu] v honitbě, v důsledku čehož byla zvěř v honitbě v průběhu období od září 2009 do ledna 2013 v době lovu, vždy cca od září do poloviny ledna následujícího roku, intenzivně krmena předkládáním zejména kukuřičné siláže na pravidelně (nejméně 1x týdně) doplňovaných bromadách o velikosti valníku za traktor [...]“. Skutek je tedy vymezen opomenutím (omisivním jednáním) žalobce (v předcházejícím správním řízení byl tento skutek vymezen jinak, proto uvedený skutek dále též „skutek B“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 9. 2019, č. j. 11 A 90/2019 – 37, zamítl

jako nedůvodnou. Pro účely řízení o kasační stížnosti jsou podstatné tyto části odůvodnění uvedeného rozsudku.

[3] Městský soud vymezil postihovaný skutek tak, že žalobce jako uživatel honitby „[o]brožil a poškodil životní prostředí v lesích v katastrálním území Líšťany v porostních skupinách přesně uvedených v tomto rozhodnutí tím, že v období let 2009 až leden 2013 při výkonu práva myslivosti vnařil a koncentroval zvěř (jelena siky) v honitbě Líšťany – Hunčice intenzivním krmením již od podzimních měsíců a následně v době, kdy nelze hodnotit meteorologické podmínky jako dobu nouze a možného strádání u zvěře, čímž došlo k nepřiměřeným škodám na lesních porostech“ (odstavec 1 napadeného rozsudku). Tento skutek je tedy vymezen konáním (komisivním jednáním) žalobce (dále též „skutek A“). Toto vymezení koresponduje s vymezením skutku v předcházejících rozhodnutích ČIŽP a žalované, která však byla zrušena (v podrobnostech viz dále).

[4] Městský soud předeslal, že žaloba nekorresponduje stavu řízení a rozhodnutí žalovaného. Upozornil, že žalovaný ve věci již rozhodoval podruhé, neboť jeho první rozhodnutí zrušil městský soud rozsudkem ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9 A 181/2013 – 71 (dále jen „zrušující rozsudek MS“). Podle městského soudu text žaloby převážně okopíroval znění původní žaloby z roku 2013, o níž rozhodl městský soud posledně uvedeným rozsudkem. Proto žaloba do velké míry nereagovala na to, že po zrušení původního rozhodnutí žalovaného žalovaný zrušil i původní rozhodnutí ČIŽP, která ve věci samé rozhodovala znovu. Žalobce nereagoval na okolnosti, které soud ověřil ze správního spisu, zejména pak na to, že inspekce v novém řízení doplnila některé nové důkazy, řadu podstatných okolností posoudila zcela nově a dokonce odlišně, než učinila v původním rozhodnutí. Protože text žaloby na uvedené změny nereaguje, řada námitek se obsahově míjí s novým zněním prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného.

[5] Městský soud uvedl, že hlavním důvodem zrušení předchozích rozhodnutí správních orgánů soudem bylo, že žalobce byl sankcionován vysokou pokutou (tehdy ve výši 1 100 000 Kč při maximální možné výši 5 000 000 Kč), aniž by byl skutkový stav, který je podkladem pro rozhodnutí, zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu.

[6] Městský soud za klíčovou žalobní námitku označil tvrzení, že příčinou vzniku škod na lesních porostech byla extrémní početnost jelena siky a že jeleni nejsou přemnoženi v důsledku přikrmování ze strany žalobce, ale v honitbě se vyskytovali proto, že se jedná o jejich přirozené říjiště. Soud k tomu uvedl, že se nejedná o věcnou námitku, ale pouze o „vehementní tvrzení žalobce“, že se touto otázkou správní orgány nezabývaly. Městský soud poté odkázal na str. 10 rozhodnutí žalovaného, kde žalovaný popsal mechanismus vzniku škod. Za „zcela logický“ označil závěr správních orgánů, že smyslem přikrmování zvěře nebylo plnění povinnosti péče o zvěř, ale vnaření zvěře do dané lokality v době lovu.

[7] Proti rozsudku městského soudu č. j. 11 A 90/2019 – 37 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V úvodní části kasační stížnosti stěžovatel rozsáhle rekapituluje průběh správního řízení, předkládá svoje námitky směřující přímo proti průběhu správního řízení a rozhodnutí žalovaného. Dále zdůrazňuje, že ČIŽP po zrušujícím rozsudku MS podstatně změnila vymezení vytýkaného skutku tak, že se ho stěžovatel dopustil **opomenutím** (důraz přidal stěžovatel), jímž porušil svoji povinnost dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří, a ačkoliv nevěděl, že ke koncentraci zvěře a z toho vyplývajícího poškození lesa docházelo v důsledku jeho opomenutí, **vědět to měl a mohl** (důraz opět přidal stěžovatel). Tento popis skutku je odlišný od popisu skutku původního (tj. skutku A, jak je vymezen výše); fakticky jde podle stěžovatele o dva odlišné skutky. Správní orgány tedy nejprve vycházely z premisy, že to byl

pokračování

stěžovatel, kdo krmivo navážel (skutek A), a následně pro důkazní nouzi toliko konstatovaly, že pokud to tedy stěžovatel nebyl či tak prokázáno nebylo, měl tomu jako uživatel honitby zabránit (skutek B).

[9] Městský soud podle stěžovatele sice formálně rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného (jak je vymezeno v odstavci [1] výše a které obsahuje popis skutku B), avšak „*zřetelně uvažoval jiný skutek*“ (tj. skutek A), protože vymezení skutku v odstavci 1 napadeného rozsudku odpovídá vymezení původnímu, nikoli vymezení v přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného.

[10] Stěžovatel dále vytýká správním orgánům i městskému soudu, že se nezabývaly vyjádřením znalce doc. Ing. Jiřího Kamlera, Ph.D ze dne 14. 10. 2013, ačkoli na to poukázal ve svém odvolání proti rozhodnutí ČIŽP a v žalobě [žalobní bod sub III. b) žaloby].

[11] Stěžovatel též poukazuje na část odůvodnění napadeného rozsudku, kde městský soud označil stěžovatelovo tvrzení o extrémní početnosti jelena sika jako příčině vzniku škod na lesních porostech za „*vehementní*“. Jediné, co se stěžovateli jeví jako „*vehementní*“, je snaha jej potrestat za jakoukoliv cenu za stav lesa, za který však nemůže. Stěžovatel ve správním řízení i v řízení před městským soudem tvrdil, že se zvěř do dané lokality stahuje každoročně, aniž by byla přikrmována.

[12] Za zcela nedostatečné považuje stěžovatel vypořádání svojí žalobní námitky, že svoje povinnosti dodržoval a že povinnost péče o les dle § 32 odst. 4 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění do 28. 11. 2019, není dána jen jemu, ale též dalším osobám – vlastníkům lesů, uživatelům honiteb a orgánům státní správy lesů. Podle stěžovatele nepostačuje odkaz městského soudu na předchozí zrušující rozsudek MS (je uveden v odstavci 40 napadeného rozsudku). Způsob, jakým se městský soud s námitkou žalobce vypořádal, se mívá s argumentací stěžovatele v žalobě. Pokud je odpovědnost dána více subjektům, každý nese odpovědnost individuálně, ovšem toliko v té míře, v jaké se o následky nezákonného jednání přičinil. Tento aspekt městský soud přes námitky stěžovatele pomínil.

[13] Stěžovatel dále uvádí, že napadený rozsudek prakticky stojí na tom, že poškození lesa není sporné, a pokud docházelo k přikrmování, byl to stěžovatel, kdo za takový stav odpovídá. V žalobě namítal, že mu nebylo prokázáno porušení zákona a konkrétní činnosti, které měl opomenout, městský soud k tomu však jen uzavřel, že tyto námitky jsou liché, protože se „*správní orgány dostatečně vypořádaly s povinnostmi žalobce v souladu s péčí řádného hospodáře*“. Poté cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba pachateli deliktu prokázat konání nebo opomenutí a správní orgány musejí postavit najisto a prokázat, že konkrétní osoba svým konáním či opomenutím ohrozila anebo poškodila životní prostředí.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označuje kasační stížnost za nedůvodnou. Připouští, že městský soud popsal vytýkaný skutek v napadeném rozsudku „*poněkud odlišně*“ a popis tedy odpovídá „*předchozí formulaci skutku před jeho změnou*“ (skutek A), nicméně dle žalovaného je evidentní, že se stále jedná o „*tentýž skutek, o kterém bylo vedeno celé dosavadní správní řízení*“. Tato námitka je tedy dle žalovaného ryze formalistická, neboť totožnost skutku byla zachována a žalovaný vypořádal odpovídající odvolací námitku stěžovatele na str. 6 až 7 svého rozhodnutí (zde žalovaný uvedl, že totožnost skutku je zachována, pokud je dána totožnost následku – pozn. NSS).

[15] Žalovaný dále uvádí, že kasační stížnost obsahuje důvody nové, které stěžovatel v žalobě neuplatnil, ač tak učinit mohl. To se týká právě výše uvedené námitky stran totožnosti skutku. Kasační stížnost je dle žalovaného formálně přípustná, avšak svým obsahem do značné míry

nahrazuje nedostatky žaloby, na které městský soud poukazoval. Žalovaný ve svém vyjádření též reaguje na stěžovatelovy námitky směřující přímo proti průběhu správního řízení a rozhodnutí žalovaného.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou týkající se popisu skutku, jenž vzal městský soud v úvahu při přezkumu rozhodnutí žalovaného. Stručně řečeno, stěžovatel namítá, že městský soud vycházel z popisu skutku A, ačkoli přezkoumávané správní rozhodnutí vycházelo z popisu skutku B. Pokud by tomu tak bylo, zatížil by městský soud své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Touto námitkou je tedy vhodné se zabývat na prvním místě, neboť případná vada způsobující nezákonnost rozsudku by mohla mít vliv i na vlastní posouzení námitek ohledně právního posouzení věci, resp. napadený rozsudek zatížený takovou vadou by takové posouzení mohl fakticky znemožnit.

[19] Žalovaný záměnu skutku A za skutek B připouští, nicméně má za to, že není významná (resp. je pouze formalismem), neboť totožnost skutku je zachována. Postačuje totiž totožnost následku způsobeného protiprávním jednáním (zde následkem protiprávního jednání měla být škoda na lesních porostech).

[20] Napadený rozsudek vsutku – jak uvádí stěžovatel – v odstavci 1 chybně vymezuje skutek jako skutek A (tj. skutek spočívající v úmyslném konání stěžovatele, jenž – stručně řečeno – neoprávněně přikrmoval zvěř), zatímco rozhodnutí žalovaného, které bylo předmětem přezkumu, jej vymezuje jako skutek B (tj. jako omisivní nedbalostní jednání stěžovatele, jenž – stručně řečeno – umožnil, aby neznámá osoba neoprávněně přikrmovala zvěř).

[21] V odstavci 29 napadeného rozsudku je však patrné, že městský soud zřejmě uvažoval skutek B. V této části totiž městský soud vytýká stěžovateli, že okopíroval původní žalobu, o níž soud rozhodl zrušujícím rozsudkem MS. Konkrétně uvádí, že stěžovatel v žalobě „*opakuje, že se správní orgány nezabývaly konkrétním **opomenutím** žalobce*“ (důraz byl přidán). Ačkoli Nejvyšší správní soud neměl k dispozici text původní žaloby, nezdá se pravděpodobné, že by stěžovatel již v původní žalobě počítal s vymezením skutku B (a hovořil tedy o opomenutí), ačkoli tehdejší rozhodnutí žalovaného vymezovalo skutek A (tedy konání). Ani z rekapitulace žaloby ve zrušujícím rozsudku MS nic takového nevyplývá. Jestliže tedy městský soud v citovaném odstavci napadeného rozsudku uzavírá, že „*tato žalobní argumentace však obsahu 'nových' rozhodnutí vůbec neodpovídá*“, opak je pravdou. Jak ověřil zdejší soud z textu žaloby ve spisu městského soudu, stěžovatel v ní na několika místech konzistentně hovoří o vytýkaném jednání **omisivním**, tedy o skutku B. Proto – jak uvedeno – si lze stěžít představit, že by jen bez dalšího převzal („okopíroval“) svoji předchozí žalobní argumentaci, která se týkala výhradně skutku A.

[22] V odstavci 31 napadeného rozsudku městský soud posuzoval námitku, že **opomenutí** stěžovatele (skutek B) nevedlo k ohrožení ani poškození lesa. K tomu uvádí, že není rozhodující, zda žalobce **osobně vnařil a koncentroval zvěř**, neboť uživatelem honitby je i její nájemce.

pokračování

[23] V odstavci 34 napadeného rozsudku městský soud uvedl, že i v „[n]ynější fázi řízení, kdy 'novými' rozhodnutími byl žalobce sankcionován **za stejné jednání** při stejné právní kvalifikaci sice nižší, ale přesto citelnou pokutou ve výši 350 000 Kč, soud musí zdůraznit, že se jedná o správní trestání, ve kterém se uplatňují shodné zásady jako v trestním právu“ (důraz byl přidán). Jak plyne z výše uvedeného, o stejné jednání se v posuzovaném případě nejedná; ostatně to výslovně připustil i žalovaný, který se ve svém rozhodnutí dovolává totožnosti **následku** (jsa si vědom, že o totožnosti jednání nemůže být řeči). V dalším textu téhož odstavce pak městský soud znovu reprodukuje **popis skutku A**. Městský soud přitom na jiných místech napadeného rozsudku opakovaně hovoří o žalobní argumentaci ohledně **opomenutí** stěžovatele (**skutek B** – viz odstavce 2 a 3 napadeného rozsudku), což odpovídá i textu žaloby.

[24] V posuzovací části napadeného rozsudku však městský soud jakoby znovu uvažoval především **skutek A**. Tomu nasvědčuje citovaný odstavec 34 napadeného rozsudku a odstavec následující (tj. odstavec 35), kde soud výslovně hovoří o „*aktivním konání žalobce s úmyslem zvěř koncentrovat v jeho honitbě*“. Na jiném místě však zase hovoří o „*omisivním jednání*“ stěžovatele (odstavce 38 a 39 napadeného rozsudku).

[25] K této námitce lze tedy uzavřít, že stěžovatel trefně poukázal na to, že není zřejmé, zda městský soud při svém posouzení uvažoval správné vymezení skutku (tedy skutku B). Napadený rozsudek je pak vnitřně rozporný, neboť jeho citované pasáže takřka nahodile uvažují tu skutek A (konání), tu skutek B (opomenutí). Tuto rozpornost nelze překlenout výkladem či vysvětlením, že se jedná o ojedinělou chybu v psaní. Z reprodukovaných pasáží naopak plyne, že **městský soud hrubě pochybil, neboť si vůbec neujasní, o jakém protiprávním jednání vlastně pojednává přezkoumávané rozhodnutí žalovaného**.

[26] Naopak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými výtky městského soudu adresované stěžovateli, že pouze okopíroval svoji předchozí (úspěšnou) žalobu, která vyústila ve zrušující rozsudek MS. Jak je uvedeno výše, zdejší soud neměl k dispozici původní znění žaloby, přesto je však z textu nynější žaloby zřejmé, že si stěžovatel byl plně vědom nově vytýkaného jednání (skutek B) a argumentaci tomu uzpůsobil.

[27] Nejvyšší správní soud též považuje za vhodné vyjádřit se k argumentu žalovaného, jehož jádro spočívá v tom, že výše uvedená vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, protože totožnost skutku je v každém případě zachována, je-li zachována totožnost následku.

[28] Zde je třeba zdůraznit, že – bez ohledu na to, zda by byla totožnost skutku zachována či nikoli – vytčená vada způsobuje nezákonnost rozsudku, protože **významná část žalobní argumentace brojí přímo a výslovně proti vytýkanému omisivnímu jednání**. Například v odstavci 5 žaloby stěžovatel uvedl, že k „[n]aplnění první varianty omisivního jednání ('nereagoval, ač viděl' [správně zřejmě „věděl“ – pozn. NSS]) je nezbytně nutné prokázat, že žalobce nereagoval a že věděl, komu konkrétně má ukládat pokyny, či stanovit zákazy“. Městský soud se sice některé tyto argumenty pokusil stručně vypořádat (odstavce 31 a 32 napadeného rozsudku), nicméně (jak vysvětleno výše) z napadeného rozsudku vůbec není zřejmé, jaký skutek (A či B) při celkovém pohledu na věc ve skutečnosti uvažoval.

[29] Co se týče vlastní otázky totožnosti skutku, žalovanému lze obecně přisvědčit, že dle ustálené trestní judikatury za určitých podmínek postačuje totožnost následku či naopak totožnost jednání. Je nepochybné, že v projednávané věci totožnost jednání není dána.

[30] Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 5 Tdo 411/2018 - 34, „[t]otožnost skutku není soudní praxí ani právní teorií chápána jen jako naprostá shoda mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. [...] Totožnost skutku je zachována (v poměru mezi obžalobou a rozhodnutím soudu o ní) kromě jiných případů i tehdy, jestliže je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, anebo jednání nebo následek (nebo obojí) jsou alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu.“

[31] V projednávané věci je nejprve nezbytné porozumět, **co** je právně relevantním následkem skutkové podstaty daného správního deliktu. Podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP v rozhodném znění (tedy ve znění do 30. 4. 2014) *inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právníckým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím obrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů*. K otázce následku tohoto deliktu se již vyslovil rozšířený senát nejvyššího správního soudu. Uvedl, že „subjekt vytváří vlastním jednáním podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů; zákon však vyžaduje také, aby toto jednání (ve formě konání nebo opomenutí) způsobilo předvídaný následek. **Zákon za tento následek výslovně považuje „ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích“** (dle usnesení ze dne 17. 7. 2008. č. j. 1 As 15/2007 – 141; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[32] V projednávané věci jde o následek poruchový (tj. vznik nepřiměřené škody na lesních porostech). „Na první pohled“ se může zdát (jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí), že je totožnost skutku dána kvůli totožnosti následku u skutků A i B. Tento závěr však není správný: doktrínu totožnosti skutku pro zachování totožnosti následku nelze na projednávanou věc aplikovat mechanicky. Důvodem je, že správní orgán v projednávané věci zcela „vyměnil“ původní jednání (konání stěžovatele spočívající v údajném příkrmování zvěře) za jednání úplně jiné, tj. jednání v radikálně odlišné kvalitě (opomenutí stěžovatele údajně vedoucí ke konání třetích osob, které zvěř přikrmovaly). Namísto skutku A, u něhož příčinou škodlivého následku bylo konání stěžovatele vedoucí k působení biotického faktoru (výskyt zvěře), jenž způsobil škodu, se ve skutku B nově objevilo působení neznámých třetích osob, které měly zvěř přikrmovat. Opomenutí stěžovatele (ve skutku B) se pak stalo až „příčinou příčiny“ (tj. opomenutí stěžovatele umožnilo konání třetích osob). Správní orgány též změnilы pohled na subjektivní stránku jednání: u skutku A by stěžovatel jednal v úmyslu, zatímco u skutku B zřejmě z nedbalosti. Tato dílčí změna by sama o sobě nemusela mít vliv na totožnost skutku, je jí však třeba vnímat v úzké souvislosti se změnami dalšími vylíčenými shora. Takto libovolně k určení vytýkaného jednání nelze přistupovat, jedná se ve svém souhrnu o podstatnou změnu, a proto tato změna původní skutek A fakticky zcela vyprazdňuje a zůstává z něj pouze „holý“ následek (škoda na lesních porostech). Totožnost skutku A a skutku B tedy není dána.

[33] Přitom zde nejde o úvahu ryze akademickou, neboť jde-li o dva skutky, a tedy i dva různé správní delikty, běží každému z nich samostatně příslušná prekluzivní lhůta. Přitom zánikem odpovědnosti pachatele z důvodu prekluze je městský soud povinen se zabývat z úřední povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134, publ. pod č. 2122/2010 Sb. NSS).

[34] Žalovanému lze přisvědčit pouze v tom, že stěžovatel v žalobě žalovanému nevytýkal rozdílný popis skutku A a skutku B. Pokud by tedy kasační námitka směřovala pouze vůči této skutečnosti, jednalo by se o nepřípustnou novotu dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Takto však kasační námitka formulována nebyla, neboť se důvodně (viz výše) týkala vad napadeného rozsudku.

pokračování

[35] Nejvyšší správní soud přisvědčuje též kasační námitce stěžovatele, že městský soud opomněl vypořádat argumentaci stěžovatel pod bodem III. b) žaloby týkající se vyjádření znalce Jiřího Kamlera ze dne 14. 10. 2013. Městský soud sice tuto námitku věrně rekapituloval v odstavci 3 napadeného rozsudku, avšak dále se již jen obecně vyjádřil k dílčí otázce, zda stěžovatel příkrmováním zvěře plnil svoji povinnost (odstavec 36). Učinil tak ovšem v kontextu chybného vymezení skutku jako skutku A (odstavce 34 a 35).

[36] Povaha shledaných vad vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud zabýval zbylými kasačními námitkami.

[37] Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.). V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Konkrétně pak městský soud vezme na zřetel povahu protiprávního jednání přičítaného stěžovateli (tedy skutku B) a v jeho světle konzistentně a řádně vypořádá žalobní body, zejména žalobní námitku pod bodem III. b) žaloby. Současně také vezme v úvahu, že není dána totožnost mezi skutkem A a skutkem B, a musí se proto též z úřední povinnosti zabývat otázkou prekluze.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu